

Recensie: Once upon a time in Hollywood ★★★★****

Kinepolis Antwerpen
donderdag 15 augustus 2019

foto © Columbia Pictures

Recensie:

Quentin Tarantino doet het opnieuw en volgens kenners zou ie straks wel eens een grote kanshebber voor de Oscars kunnen zijn. Terecht, want zijn jongste prent *Once upon a time in Hollywood* met Brad Pitt, Leonardo DiCaprio (jawel, die van het K3-liedje) en Margot Robbie in de hoofdrollen naast bijrollen voor o.a. Luke Perry en Al Pacino is niet alleen een eresaluut aan het Hollywood van vroeger, de pellicule, de zwart wit films die overgingen in vale kleuren in de jaren '60, de bioscoopzalen met hun neonlampen, de grandeur van de cinema, de manier waarop films destijds gemaakt werden alsook de Western als genre dat nog nauwelijks te zien is in de bioscoop tegenwoordig. *Once upon a time in Hollywood* is geniaal omdat het over het metier acteren en filmen gaat, en de rol van stand ins/stuntmannen zoals Cliff Booth (Brad Pitt) daarin, een film waarin de acteurs in (spaghetti)westerns spelen, maar de prent zelf ook dezelfde spanningsopbouw, beeldvoering en vertelritme van de western volgt terwijl er ook ingrediënten insteken die verwijzen naar de documentaire met een reporter die acteurs interviewt en een off screen verteller. À Pittig detail: Tarantino gebruikte 4 stand ins voor deze film die â€ dus ook over stand ins gaat.

Wanneer hij zijn hoofdrolspelers tegenover een meisje of jonge vrouw zet, is Tarantino nog het sterkst van al in zijn 2 uur en 40 minuten durende wat trage film die film(fragmenten) en filmen in de film bevat. Bijvoorbeeld in de dialoog tussen Rick Dalton (gespeeld door DiCaprio) en Trudi (Julia Butters) die in haar rol wil blijven op de set, ook als het lunchpauze is. 8 is ze en ze leest de biografie van Disney die ze 'fascinerend' vindt. Ze heeft het met hem redelijk idealistisch over de poging die elke acteur doet om het ultieme te benaderen, de fictie voorbij terwijl Dalton op het einde van zijn carrière zit en zich een has been voelt.

Een ander geweldig sterk moment is dat wanneer Cliff George Spahn (Bruce Dern), de blinde eigenaar van de voormalige filmranch in LA bezoekt en er vaststelt dat het daar ondertussen bewoond wordt door hippies, sekteleiden van Charles Manson blijkt later. Cliff is daar terechtgekomen via Pussycat (erg sterk neergezet door Margaret Qualley, die naast Butters Robbies prestatie wat doet verbleken) die hij drie keer op straat tegenkwam, de eerste keer toen ze augurken droeg samen met de anderen die restjes uit de vuilbak hadden meegenomen zoals hotdogs, en de tweede en derde keer wanneer ze lifte. De tweede keer reed ie de andere richting op, de derde wel de juiste. Tijdens die ontmoetingen alleen al tussen de personages van Pitt en Qualley, puur in het uitwisselen van blikken met elkaar steekt Tarantino een knappe erotische spanning.

Pussycat wil Cliff dan ook al meteen belonen met een pijpbeurt wanneer ze naast hem in de wagen zit. Maar hij, waarvan gezegd wordt dat ie zijn vrouw vermoordde en er nog me wegkwam ook, vraagt of ze 18 is en dat kan bewijzen via een rijbewijs of identiteitskaart. Hij heeft geen zin om voor seks in de cel te belanden. Wanneer Cliff de eigenaar van de ranch gesproken heeft, staat Pussycat alleen op het terrein op hem te wachten. Tarantino brengt haar langs achter in beeld en laat de camera van haar voeten geleidelijk naar boven in beeld brengen terwijl ze haar handen in haar zij heeft. Kortom: er zwaait wat en ze zal hem dan ook verwijten dat hij haar voor de rest van de commune voor schut zette. Dit is een beeld dat zo uit een westernfilm zou kunnen komen. En de spanning is dan ook om te snijden. Het is ook

een zeer feministisch beeld. Want daar waar bijna uitsluitend mannen doorgaans elkaar bekampen in de western staan hier twee seksen en minderjarig versus meerderjarig tegenover elkaar. Aan dubbelzinnige dialogen geen gebrek overigens wanneer iemand van de hippies stelt: 'We love pussy.' en als antwoord: 'yeah we do.' krijgt.

Dat deze film feministisch is, horen we onder andere in de repliek van Trudi: 'Ik word niet graag pumpkin puss genoemd. Maar omdat je verdrietig bent, hebben we het er later wel over.' aan het adres van Rick Dalton. We zien DiCaprio geven om het meisje dat zijn personage gegijzeld houdt wanneer ie haar ruw heeft laten vallen. Of ze ok is? Ja hoor, ze hebben haar beschermers gegeven, zegt ze hem. Tenslotte mag Margot Robbie als Sharon Tate, de vermoorde vrouw van Roman Polanski, van haar kant ook enkele gevechtsscènes voor haar rekening nemen terwijl ze het resultaat en de publieksreacties daarvan zelf even wil checken in de bioscoop.

Tarantino laat ook blote vrouwenvoeten zien. Die van Pussycat die ze tegen de voorruit van de wagen drukt zijn vuil en hebben een wratje terwijl die van Sharon in de bios er onberispelijk uit zien. Hoe je het ook draait of keert, kan je er niet onderuit dat Once upon a time in Hollywood ook aanvoelt als een aanklacht in de scherpe tegenstelling tussen rijk en arm in de VS wat uiteindelijk tot dé grote confrontatie leidt tussen Cliff, Rick en de 3 hippies op 8 augustus 1969, de vooravond voor Polanski's vrouw Sharon die zwanger was en vier andere gasten door de sekte op brutale manier vermoord werden. Een metafoor ook tussen heden en verleden, een Hollywood, en bij uitbreiding een maatschappij die er niet meer is en nooit meer zal terugkomen. Een kantenpunt waar ook onze maatschappij 50 jaar later op is terechtgekomen. Daarnaast leest de prent als een pleidooi om je burens in het echt te leren kennen, niet simpelweg naast ze je individualistisch leventje verder te blijven leiden maar samen met ze.

< Bert Hertogs >